

Full diocesà

24 de setembre del 2023

p5 —Nomenaments eclesiàstics

p7 —Mobilització de Càritas davant el terratrèmol al Marroc

La signatura dels decrets clou el Sínode

Els decrets sinodals van ser subscrits, promulgats i signats diumenge pel bisbe, a la catedral. Fou el darrer acte del Sínode Diocesà, introduït per la pregària col·lectiva i seguit pel lliurament dels exemplars: «Ara pertoca a vosaltres de fer una lectura atenta i generosa per veure en cada realitat diocesana quins són els camins que el Senyor ens indica a través dels decrets», va concloure Romà Casanova.

Els decrets són la culminació de tot el treball fet des de la seva convocatòria el setembre del 2018. El text conté una introducció referent al context cultural i religiós del present, recollint una intervenció que es va produir durant la celebració de l'assemblea sinodal, com també una crònica de les diferents etapes que ha tingut el *Sínode per l'espe-*

rança, amb una conclusió: «Ha estat un llarg recorregut realitzat des de la convocatòria del Sínode Diocesà, durant el qual s'ha pogut experimentar l'acció silenciosa però real i constant de l'Esperit Sant com a gran animador de tot.»

El bisbe acaba el text dels decrets amb unes paraules exhortant a l'esperança: «Ara és temps d'unir forces, de compartir, d'escoltar-nos mútuament, de cercar, caminant junts, la voluntat de Déu, en el discerniment eclesial. Ens hem de posar tots, començant per mi mateix, a l'escolta de la Paraula i dels germans per veure què demana el Senyor a cada un de nosaltres i a les nostres parròquies i comunitats. L'horitzó de la missió ha de ser la nostra prioritat.»

(Continua a la p. 4.)

«Us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist»

Diumenge XXV durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Cerqueu el Senyor, ara que es deixa trobar; invoqueu-lo, ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i s'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

(55,6-9)

Salm responsorial

El Senyor és a prop dels qui l'invoquen.

[144]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, tant si surto amb vida d'aquesta presó com si he de morir, sé que Crist serà glorificat en el meu cos. Perquè per a mi, viure és Crist, i morir em seria un guany. Però quan penso que mentre continua la meva vida puc fer un treball profitós, no sé pas què escollir; em trobo pres per aquesta alternativa: d'una banda, el meu desig és morir ja per estar amb Crist, cosa incomparablement millor; però d'altra banda, pensant en vosaltres, veig més necessari que continuï la meva vida corporal.

Ara, a vosaltres, us demano solament això: que porteu una vida digna de l'evangeli del Crist.

(1,20c-24,27a)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Amb el Regne del cel passa com amb un propietari que sortí de bon matí a llogar treballadors per a la seva vinya: va fer tractes per un jornal, i els envià a la seva tasca. Sortí altra vegada a mig matí, en trobà d'altres a la plaça sense feina i els digué: "Aneu també vosaltres a la meva vinya; us pagaré el que sigui just." I ells hi van anar. Pels volts de migdia i a mitja tarda, tornà a sortir i va fer el mateix. Una hora abans de pondre's el sol encara en trobà d'altres i els digué: "Què feu aquí tot el dia desvagats?" Ells li contesten: "És que ningú no ens ha llogat!" Els diu: "Aneu també vosal-

tres a la meva vinya." Al capvespre, l'amo de la vinya digué a l'encarregat: "Crida els treballadors i paga'ls el jornal. Comença pels qui han vingut més tard i acaba pels primers." Vingueren, per tant, els qui feia una hora que treballaven, i cobraren el jornal sencer. Quan tocava als primers, es pensaren que cobrarien més, però van cobrar el mateix jornal. En veure això, rondinaven i deien al propietari: "Aquests darrers han treballat només una hora i els pagues igual que a nosaltres, que hem hagut de suportar tot el pes de la jornada i la calor." Ell va respondre a un d'aquests: "Company, quin mal t'he fet? No havíem fet tractes per un jornal? Doncs pren el que et toca i vés-te'n. A aquest darrer jo li vull donar igual que a tu. Que no puc fer el que vull a casa meva? Tens enveja perquè jo sóc generós?" Així els darrers passaran a primers, i els primers, a darrers.»

(20,1-16a)

«Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra»

Magnanimitat

Carles Riera i Fonts, pvre.

No podem concloure de la lectura de l'evangeli d'avui que Déu no valorarà l'esforç que cadascú hagi fet treballant a la seva vinya, ni la lluita per implantar el bé a la terra. El tema de fons és un altre: la gràcia que Déu ens concedeix no es basa en un concurs de mèrits i retribucions, sinó que és expressió de la seva generositat.

Dit d'una altra manera: tots som comptats entre els tocatardans a qui el Pare ha tractat amb esplendidesa. Tant és així que existim per un voler de Déu, i aquesta és la gratificació més gran i valuosa. Com s'ha dit molt, més que tenir es tracta de ser.

Déu ens pregunta: us queixeu de la meva magnanimitat?

Els treballadors de la paràbola representen la gent que arriba al Regne en diferents moments de la vida i tots són benvinguts. N'hi ha que encara no feinegen a la vinya del Senyor perquè potser ningú no els ha convidat a fer-ho. I ens toca a nosaltres, cristians, de fer-los arribar la crida.

El P. Alexandre Olivar, monjo de Montserrat, va escriure: «Cercar raons a la bonesa lliure de Déu és exposar-se que Déu respongui: "I a tu, què? Tu segueix-me" (Jn 21,22). Estigues content d'haver estat cridat a la vinya del Senyor i no et preocupis del lloc que hi ocupen els altres ni de l'hora de llur conversió.»

Que ningú no senti enveja del favor que Déu desplega envers tothom ni senti per això descontentament. Ningú no resta exclòs de rebre la gràcia divina, i el jornal sencer és el regal de Qui és magnànim a més ser-ho.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

25 dilluns

— Sant Dalmau Moner, dominic
Esd 1,1-6/Salm 125/Lc 8,16-18

26 dimarts

— Sts. Cosme i Damià, germans mrs.
Esd 6,7-8.12b.14.20/Salm 121/Lc 8,19-21

27 dimecres

— Sant Vicenç de Paül, prev. fund.
Esd 9,5-9/Tb 13/Lc 9,1-6

28 dijous

— Sant Venceslau, duc de Bohèmia
Beat Francesc Castelló i Aleu
Ag 1,1-8/Salm 149/Lc 9,7-9

29 divendres

— Sants arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael
Dn 7,9-10.13-14 o bé Ap 12,7-12a/
Salm 137/Jo 1,47-51

30 dissabte

— Sant Jeroni, prev.
Za 2,5-9.14-15a/Jr 31/Lc 9,43b-45

1 Diumenge XXVI de durant l'any/ cicle A

— Santa Teresina de l'Infant Jesús,
carmelita i dra.
— Sant Remigi, bisbe
Octubre, consagrat a la Mare de Déu
del Roser
Ez 18,25-28/Salm 24/FI 2,1-11/Mt
21,28-32

La imatge

Sense màquines el treball agrícola era cosa de molta gent. No estranya que l'amo de la vinya cerqui tothora; uns hi són des de primera hora i uns altres hi acaben d'arribar.

Al capvespre veuen amb desconcert que el sou és igual per a tots. En la vinya de Déu les coses van així: tot és do seu i no pas mèrit nostre. L'estona que dediquem a la pregària, a l'acolliment, al servei...

Els obrers d'última hora (s. XI)

«Durant el Sínode s'ha pogut experimentar l'acció silenciosa però real i constant de l'Esperit Sant»

Redacció

(Prové de la p. 1)

I continua dient Romà Casanova: «Per a acomplir-ho necessitem redescobrir-nos més i més creients i lluitar per ser creïbles, amb la gràcia de Déu, enmig del nostre món; no pas per a viure en la tranquil·litat, sinó amb la santa inquietud dels qui senten la urgència de dur l'Evangeli al cor de tantes i tantes persones que no coneixen Crist ni viuen en la comunió de l'Església catòlica.»

Contingut dels decrets sinodals

Els decrets tenen 114 punts, dividits en tres grans parts: «Creients», «Creïbles» i «Una Església que té com objectiu eixamplar el Regne de Déu».

La part de «Creients» inclou: «Conversió i discerniment de la voluntat de Déu», «Units per una sola fe», «A l'escolta de la Paraula de Déu», «Que celebren el diumenge i viuen de l'eu-

caristia», «Promptes a la formació», «Promptes al gust de la pregària» i «Aplegats en l'Església». Entre les propostes d'aquest àmbit hi ha la potenciació de grups parroquials de lectura i

aprofundiment de la Bíblia i un equip permanent de lectors. Pel que fa a l'Eucaristia, demana una millor distribució de les celebracions, la possibilitat de celebracions úniques en cada comunitat i

Ajuda a persones que han avortat

«Projecte Raquel» és un itinerari de deu sessions que permet que la persona que ha avortat guareixi aquesta ferida, encara que faci molt de temps. Consisteix en un acompanyament individual del tot confidencial i gratuït, impulsat per la Delegació de Família i Vida del bisbat.

Més informació: 603 02 47 43
projecteraquelvic@gmail.com

Nomenaments

Amb data 5 de setembre el bisbe Romà ha signat els següents nomenaments:

Mn. Lluís Vidal Buxeda, jutge del Tribunal Eclesiàstic de la diòcesi de Vic.
Mn. Théodore Mugabiyeyezu, vicari de les parròquies de Santa Maria d'Olost i Sant Vicenç de Prats de Lluçanès.

Mn. Andrey Castrillon Madrid, adscrit a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Vic i secretari de la Visita Pastoral.

5 –actualitat diocesana

que «les comunitats amb un nombre de participants habituals en la missa dominical exigu (podríem prendre com a xifra indicativa la dels dotze apòstols) vagin entenent la necessitat de la participació en altres comunitats veïnes». La celebració de la Paraula en absència de prevere tindrà un caràcter extraordinari.

La part de «Creïbles» ens parla d'una Església acollidora, promotora de fraternitat, amb rostres de misericòrdia i curosos de les persones i la creació. En aquest àmbit es decreta la creació de la Delegació Diocesana de Migracions, així com una comissió diocesana que estudiï i aprofundeixi en l'encíclica *Laudato si'* del papa Francesc.

La darrera part és dedicada a l'evangelització, la transmissió de la fe i el servei de la caritat. En el tema de la catequesi, s'afirma que en els àmbits de comunió diocesans s'estudiïn i es revisin les qüestions concretes (edat, materials, formació, llocs...), per tal que aquesta pugui acomplir la seva missió fonamental per a les comunitats i la mateixa Església. També es proposa la creació d'un Consell per a l'Educació Catòlica al nostre bisbat, amb la participació de les delegacions i institucions implicades.

Aprofundirem en els decrets sinodals en les pròximes edicions del Full Diocesà.

Solemne clausura

Amb l'himne del Sínode s'iniciava a les cinc de la tarda del dia 17 de setembre la celebració de clausura, coincidint amb el 220 aniversari de la dedicació de la catedral. A l'inici el bisbe va recordar les diferents catedrals que ha tingut l'indret durant els segles i es referí a les actuals obres de reforma del temple com una imatge de la tasca del Sínode diocesà.

En l'homilia, Romà Casanova va definir el Sínode «com una llarga travessia», en què han participat tantes persones diverses d'arreu del bisbat —d'edat, de maneres de pensar diverses, vocacions i ministeris distints, diferent origen cultural— i que ha tingut com a fruit els decrets sinodals. El Sínode, per tant, «és una simfonia preciosa de veus i instruments plurals» i que fa «bellesa de la comunió en la diversitat».

El bisbe també va fer referència a les seves paraules de fa vint anys en començar el seu ministeri episcopal: «No soc res sense vosaltres», i afirmà: «En aquest moment sento el mateix però d'una manera més profunda i sincera. Sense vosaltres, el Sínode no s'hauria pogut realitzar», i per això expressà un gran agraïment.

En el nostre temps de manca de fruits pastorals, en què «el nostre cor s'encongeix» per la pèrdua de la fe de tantes persones, Romà Casanova exhortà: «Hem de seguir tirant les xarxes —fent

referència a l'evangeli proclamat—, i aquest ha estat un dels objectius del Sínode: caminar junts amb esperança, però essent més creients i creïbles.»

A l'Església «hi cap tothom», com va dir el Papa en la Jornada Mundial de la Joventut. «Si en el cor hi ha exclusions, no seríem els evangelitzadors que Crist necessita.»

Professa com a carmelita poc abans de morir

Redacció

El propassat mes de juliol moria el germà Pablo María de la Cruz, jove de Salamanca de vint-i-un anys. Pocs dies abans, el 25 de juny, havia emès els vots perpetus en l'orde carmelita *in articulo mortis*, amb una dispensa especial, davant la imminència de la seva mort per un càncer.

En les últimes vint-i-quatre hores es va tenir la certesa de la seva partença imminent i el jove volgué acomiadar-se dels amics. Va donar «fe i pau a tots fins al final», segons expliquen els seus propers.

Quan va ser definitivament desnonat pels metges, manifestà el seu desig de morir com a carmelita, orde al qual estava molt lligat espiritualment.

Pablo havia ofert la seva vida per tres intencions, segons va explicar en una carta al Papa: la conversió dels joves a Crist, la unitat entre els moviments catòlics i el desterrament entre els cristians de la por a la mort.

En un testimoniatge ofert abans de morir afirma: «Sobretot volia comunicar-vos com és d'increïblement bonica la mort en Crist. És una cosa que no fa por. És un tabú que s'ha de trencar. A mi m'han dit que em queden aquests mesos i em sembla molt temps, de tantes ganes com tinc de trobar-me amb el Pare.»

En la carta que va enviar al papa Francesc li deia: «Fa cinc anys que combató contra el sarcoma d'Ewing. Soc conscient que tot té una raó dins el pla de Déu. Enmig d'alts i baixos, dies millors i dies pitjors, i amb molta purificació per mitjà de la malaltia, avui contemplo la meua vida i puc confessar que he estat i soc feliç. He descobert que el centre de la meua existència no és la malaltia, sinó Crist. Com he dit als amics, a la família, als germans carmelites: «Pel sofriment em vaig trobar amb Déu, i per la mort me n'aniré amb ell. I per això li dono gràcies.»

La carta va poder ser lliurada al Pontífex per la corresponent de la COPE al Vaticà, Eva Fernández, en un vol que el duia a Lisboa per participar en la Jornada Mundial de la Joventut.

Càritas es mobilitza davant la tragèdia al Marroc

Càritas Espanyola ha obert la campanya d'emergència «Càritas amb el Marroc». El seu objectiu és canalitzar la solidaritat dels donants espanyols per atendre l'emergència humanitària provocada pel sisme enregistrat a les províncies i ciutats de Marràqueix, Tarudant, Chichaua, Uarzazat i Al Hauz (sud del país). Es tracta del sisme més gran mai observat al país des de l'any 1900.

L'equip de Cooperació Internacional de Càritas Espanyola ha contactat amb Càritas Rabat per oferir acompanyament i suport en la gestió d'aquesta emergència sense precedents en la història recent del Marroc.

Càritas Espanyola col·labora amb Càritas Rabat des de fa uns quants anys en projectes de mobilitat humana. Els programes posats en marxa tenen per objectiu oferir acolliment als migrants en situació de vulnerabilitat i prestar-los assistència perquè puguin exercir els seus drets fonamentals.

Els qui vulguin col·laborar amb la campanya poden fer-ho a través del web www.caritas.es

BANC SANTANDER ES25 0049 6791 7728 1601 1350

CAIXABANK ES03 2100 2208 3802 0029 0649

Convivències d'inici de curs al Seminari

El grup de seminaristes del Seminari Major Interdiocesà (SMI) —que agrupa joves de les diòcesis de Girona, Lleida, Solsona, Tarragona, Tortosa, Urgell i Vic— i els seus formadors van celebrar, del 5 al 7 de setembre, unes jornades de convivència abans de començar formalment el curs amb l'inici de classes. Aquesta vegada va tenir lloc a la casa Can Sant Nazari, a la comarca del Lluçanès, i els seminaristes foren acompanyats pel bisbe delegat del SMI, Mons. Joan Enric Vives.

En aquestes jornades els joves van poder visitar la catedral, l'Es-
crivania, el seminari i el Museu Diocesà de Vic, i també l'església
romànica de Santa Maria de Lluçà. A la cripta de la catedral, Mn.
Pere Oliva va oficiar la primera missa com a rector del Seminari
i convidà els joves a viure aquest camí «amb valentia i sinceritat».

Finalment, el darrer dia, el bisbe Romà Casanova va predi-
car el recés i presidí l'eucaristia, en la qual es pregà per les
vocacions sacerdotals.

Glossa

La quarta visita pastoral

Romà Casanova, bisbe de Vic

Després dels quatre anys del Sínode Diocesà inicio la quarta visita pastoral al bisbat. Després de la subscripció i promulgació dels decrets sinodals, amb la qual cosa fineix el procés sinodal, tornaré a emprendre la visita pastoral a les parròquies que configuren la geografia de la nostra diòcesi. També és cert que durant aquest temps sinodal m'he fet present en moltes comunitats, tant per qüestions del mateix sínode com per a les confirmacions o festes significatives. Tot i això, us ho he de dir que enyorava la visita pastoral, perquè aquesta té una gràcia específica: el pastor diocesà, per iniciativa pròpia, es fa present en totes les parròquies i comunitats per exercir el seu ministeri. La visita pastoral és un temps de gràcia i un moment especial, més encara, únic per al trobament i el diàleg del bisbe amb els fidels. Sant Joan Pau II ens recordava: la visita pastoral és *quasi anima episcopalis regiminis* i es pot descriure com una expansió de la presència espiritual del bisbe entre els seus fidels (cf. *Pastores gregis*, 56).

Durant el present curs pastoral tinc previst de visitar els arxiprestats del Ripollès i del Moianès

El bisbe en la seva visita pastoral no es presenta com un administrador que anés a inspeccionar, sinó com un signe de la presència del Senyor que visita el seu poble, essent portador de pau. És un moment significatiu en què ell exerceix més a prop del seu poble el ministeri de la paraula, la santificació i la guia pastoral, en un contacte directe amb els sofriments, les preocupacions, les alegries i les expectatives de la gent, amb la possibilitat d'exhortar tothom a viure l'esperança cristiana. Iniciaré la nova visita pastoral sis dies després de la clausu-

ra del Sínode per l'esperança. Els camins que el Sínode certament ens obre per a seguir caminant més junts, seran uns dels eixos d'aquesta quarta visita, en el diàleg amb els responsables de les comunitats. Una bona preparació, doncs, per a la visita pastoral seria que tothom fes una lectura atenta i generosa dels Decrets Sinodals, a fi de ponderar quins camins ens conviden a fressar en la nostra realitat eclesial.

Aquesta quarta visita pastoral a la diòcesi no serà qüestió d'un sol any —són 249 les parròquies del bisbat!—, sinó que la tinc programada per a cinc anys. Durant el present curs pastoral tinc previst de visitar els arxiprestats del Ripollès i del Moianès, i espero els anys següents completar la visita a tota la diòcesi, si el Senyor em dona forces i salut per a fer-ho. Compto amb la vostra pregària pel fruit de la visita pastoral!

